

BOŽÍ SLOVO – POKRM PRO DUŠI NA KAŽDÝ DEN

Dotazují se na tvoji vůli celým srdcem, nedej, abych zbloudil od tvých přikázání. Ž 119,10

ÚNOR 2012

1. ST	25Sam 24,2,9-17; Zl 32; Mk 6,1-6	15. ST	Jak 1,19-27; Zl 15; Mk 8,22-26
2. ČT	Mal 3,1-4; Zl 24(23); Zld 2,14-18; Lk 2,22-40	16. ČT	Jak 2,1-9; Zl 34; Mk 8,27-33
3. PÁ	Sir 47,2-13(řec.2-11); Zl 18; Mk 6,14-29	17. PÁ	Jak 2,14-24,26; Zl 112; Mk 8,34-9,1
4. SO	1Kral 3,4-13; Zl 119; Mk 6,30-34	18. SO	Jak 3,1-10; Zl 12; Mk 9,2-13
5. NE	Job 7,1-4,6-7; Zl 147(148); 1Kor 9,16-19,22-23; Mk 1,29-39	19. NE	Iz 43,18-19,21-22,24b-25; Zl 41(40); 2Kor 1,18-22; Mk 2,1-12
6. PO	1Kral 8,1,7,9-13; Zl 132; Mk 6,53-56	20. PO	Jak 3,13-18; Zl 19; Mk 9,14-29
7. ÚT	1Kral 8,22-23,27-30; Zl 84; Mk 7,1-13	21. ÚT	Jak 4,1-10; Zl 55; Mk 9,30-37
8. ST	1Kral 10,1-10; Zl 37; Mk 7,14-23	22. ST	Jl 2,12-18; Zl 51,3-4,5-6a,12-13,14+17; 2Kor 5,20-6,2; Mt 6,1-6,16-18
9. ČT	1Kral 11,4-13; Zl 106; Mk 7,24-30	23. ČT	Dt 30,15-20; Zl 1; Lk 9,22-25
10. PÁ	1Kral 11,29-32,12,19; Zl 81; Mk 7,31-37	24. PÁ	Iz 58,1-9a; Zl 51; Mt 9,14-15
11. SO	1Kral 12,26-32,13,33-34; Zl 106; Mk 8,1-10	25. SO	Iz 58,9b-14; Zl 86; Lk 5,27-32
12. NE	Lv 13,1-2,45-46; Zl 32(31),1,2-5,11; 1Kor 10,31-11,1; Mk 1,40-45	26. NE	Gn 9,8-15; Zl 25(24); 1Pet 3,18-22; Mk 1,12-15
13. PO	Jak 1,1-11; Zl 119; Mk 8,11-13	27. PO	Lv 19,1-2,11-18; Zl 19; Mt 25,31-46
14. ÚT	Jak 1,12-18; Zl 94; Mk 8,14-21	28. ÚT	Iz 55,10-11; Zl 34; Mt 6,7-15
29. ST	Jon 3,1-10; Zl 51; Lk 11,29-32	29. ST	Jon 3,1-10; Zl 51; Lk 11,29-32

PRAVIDELNĚ

- každou neděli v 19 h. Velká zpěvárna - setkání Společenství pro Ježíše PROGRAM NEDELNÍCH SETKÁNÍ SPOLEČENSTVÍ PRO JEŽÍŠE;
- 5. 2.: 1. neděle v měsíci: s modlitbou za fyzické a vnitřní uzdravení
- 12. 2.: 2. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizaci Kroměříže
- 19. 2.: 3. neděle v měsíci: společné slavení desátku pro Ježíše s modlitbou za hmotné potřeby, prosperitu, zaměstnání aj.
- 26. 2.: 4. neděle v měsíci: s modlitbou za evangelizační aktivity Společenství

PŘIPRAVUJEME

- Děkánátní pouť do Izraele. Více na www.izrael.kromeriz.cz
- Kurz Filip 24.2. až 26.2. v klášteře Křížových sester v Kroměříži Informace a přihlášky na filip@kromeriz.cz nebo tel. 603 231 601
- Další cyklus Kurzů Alfa zahájíme v Kroměříži v průběhu měsíce března

PŘIMLOUVEJTE S NÁMI

Každé úterý od 18 h v kapli sv. Tadeáše chválami přimlouváme za milost obrácení pro nás, pro naše rodiny, pro naši farnost, pro naše město a za úmysly nás a našich přátel předložené k přimluvné modlitbě. Podle možnosti se každé úterý i posíláme na stejný úmysl.

POVZBUZENÍ: BŮH POTŘEBUJE SVĚDKY!!

Zpravodaj Brána je distribuován ZDARMA na povzbuzení v rozhodnutí vytvářet „Brány“, tj. malá křesťanská společenství. V případě zájmu o pravidelný odběr pište, volejte, faxujte, mailujte. Za dobrovolné příspěvky na poštovné děkujeme. Číslo účtu: 1421675369/0800. Doklad o daru, či fakturu na reklamnu na internetu na požádání vystavíme. Adresa: Porta futura o.s. Velké nám. 48, 767 01 Kroměříž. Informace o akcích pořádaných Společenstvím pro Ježíše na tel.: 603 231 601 nebo tel/fax: 573 336 936, e-mail: brana@email.cz, www.Jezis.cz. Evidenční číslo: MK ČR E 13849

Vy jste ho (Otce) nepoznali, ale já ho znám...

Jan 8,55

REALITA POSLUŠNOSTI BOHU BEZ ODEVZDANOSTI ŽIVOTA

... V praxi ale víme, že lidé častěji Bohu spíše dávají „něco“, než sebe. Jsme ochotni se Bohu klanět, konat bohoslužby, něco si pro Něho odříct, jsme ochotni ledascos dokonce obětovat, pravidelně začlenit nějaký náboženský úkon do svého života, ale v důsledku si většina lidí drží Boha tak trochu od sebe v uctivé vzdálenosti. Místo toho, aby se Mu cele a úplně oddali, dají přednost tomu, co v křesťanství přináší jenom smutek. A to je, že se tomuto Bohu pouze podřídí, podvolí, ale neoddájí. Snaha o toto podrobení se Bohu a poslušnost Bohu bez této oddanosti - ale nikdy nevede k cíli. Člověk na sobě nikdy nezakusí tu osvobozující zkušenost Otcova přijetí a lásky. Srdce, které se nedaruje, tak zůstane vždycky soustředěné pouze na sebe a celý život bezmocně zápasí se svým vlastním sobectvím. Nikdy nezažije radost z toho, že je zde Otec, který se mi daruje, kterému jsem schopen se oddat do náručí....

V. Kodet

ABBA OTČE – VOJTĚCH KODET - POKRAČOVÁNÍ

OBRÁCENÍ A ŽIVOTNÍ ZKOUŠKA II (6. ČÁST)

Když čteme Abrahamovu oběť Izákoví, vidíme, že je to vyznání víry. Víry, že Bůh má prostě svoje řešení. A že má také dost síly, aby ty věci vyřešil po svém. Víry v Boží schopnost, ale především je to znamením toho, že Bůh důvěruje Abrahamovi. Abraham věří, že může milovat ještě víc, než miloval Izáka. A o to v té oběti jde na prvním místě. Protože obětovat tak velkou lásku, o jaké je zde řeč, může jenom pro lásku ještě větší. A chce-li to Bůh, znamená to, že Abraham je schopen této lásky. Bůh po nás nikdy nechce to, čeho nejsme schopni. A chce-li po nás, abychom každý svého Izáka položili na oltář, je to znamením toho, že jsme schopni větší lásky, než kterou milujeme do této chvíle. Ve chvíli, kdy Abraham poslechne a rozhodne se

syna obětovat, Bůh se ho ujme podivuhodným způsobem. A projeví mu lásku, která přehluje všechny jeho představy. On už od té chvíle nebude jenom Izákovým otcem, **ale v tom okamžiku se stává otcem veškerého množství věřících. Nebude milovat vášnivě už jenom svého syna, ale ještě víc bude milovat Boha, který ho zkušel. Tato jedinečná biblická historie se opakuje u každého člověka, který chce zakusit Boží lásku, a který chce poznat Otce. Když nás Bůh ale žádá o to, abychom něco obětovali, nějakého toho svého Izáka, vezme, že nás ale na prvním místě žádá, abychom milovali více Jeho. A chce nás k této lásce uschopnit.** Chce, abychom víc než kdy jindy milovali potom z této lásky také ostatní lidi. Člověk opravdu není schopen se zříct některé lásky v jiném smyslu, z jiného motivu, než kvůli lásce větší. Bůh nás nezkouší proto, aby si ověřil, že Ho milujeme, ale aby nám umožnil milovat ještě více. Pravá láska se vždycky živí obětí. Je pochopitelné, že ve chvíli očisty a zkoušky každý zažívá zmatek, rozpaky. Ze máme pocit, že Bůh nám nerozumí a chce po nás nemožné. A všechno nás svádí v té chvíli k rezignaci nebo ke vzpouře. Ale to všechno je součástí pravé zkoušky, kterou nás Bůh provádí. Její délka samozřejmě souvisí také s tím, jak jsme velkodušní v zápasu o Boha a jak Ho chceme opravdu milovat. Ale ve skutečnosti naše zkoušky nebo Boží zkoušky, kterými nás Otec provádí, nikdy nepochopíme. Zůstávají tajemstvím mezi námi a jím.

Při návratu vidíme Abraháma, který se vrací jako jiný člověk. Změnil se jeho vztah k Izákovu a změnil se jeho vztah k Bohu. Pochopitelně. Svátý Augustin říká: „Když se změně ty, změnil se i Tvůj Bůh.“ Takováto zkouška způsobí, že prostory v našem srdci, které předtím byly naplněny lidskými zkušenostmi lásky, se naplní Bohem. Stanou se jakýmsi Božím příbytkem. Je to dobyté území očistěné zkouškou, které se stává místem adorace a setkání s Otcem. Dochází k novému poznání Boha VÍCE takového, jaký je. Poznáváme Boha s jinou tváří, ale už to hlavně není jenom nějaký zážitek, prchavý cit, ale je to skutečnost nezávislá na nějaké události nebo náladě.

Protože to způsobuje Duch svatý, který je právě na tom místě v našem srdci, kde nás Bůh zkouší. V jizvách našich zkoušek se otevírá pramen, ze kterého přýtí láska Ducha svatého. Na konci toho starozákonního textu čteme, že se Izák s Abrahamem vydali spolu na cestu do Beřeby. V překladu Beřeba je „Sedmistudní“ a otcové vykládají název jako symbol plnosti Ducha svatého, kterou (tuto plnost) přijal Abraham právě skrze věru. Čili toto je ve své podstatě pravá zkušenost lásky Boží vyliště do našich srdcí. Abychom byli zcela schopni přijmout Ducha a být Jím plně uchváeni a v této lásce milovat Otce a volat Abba, Otče, tak jako volal Ježíš, aby to Abba, Taínku, nebylo jenom něčím naučným, ale aby to skutečně tryskalo zevnitř, musí člověk projít ohněm očistné

zkoušky. Na konci které je potom schopnost Bohu se nejen podřídit, ale skutečně se Mu darovat. Teprve v této lásce jsme také schopni pak milovat ostatní lidi. Protože jsme schopni obětovat sebe sama. Pochopitelně, že také ale takovouto obět může Bůh žádat pouze od toho člověka, který vůbec někdy někoho miloval. Jenom srdce, které milovalo je schopné této očisty a posléze větší lásky. Chce-li Bůh od člověka tuto lásku a tuto obět, nezapomeneme, že jí chtěl napřed sám od sebe. On člověka k této lásce a k této oběti uschopňuje. Už okamžikem počátku našeho života, už od počátku Bůh vložil tuto schopnost do nás. Nemysleme si, že Bůh sklízí tam, kde nezasel a že by od nás chtěl něco, co by nám dříve nedal. Problém je jinde. My jsme schopni uskutečnit toto největší přikázání lásky a milovat Boha více než sebe z naší vlastní přirozenosti. To jsme od Boha dostali. To je základní zákon, který je v našem nitru. My jsme k tomu povoláni už od samého počátku svého bytí. Neznamena to v důsledku nic jiného, než abychom byli plně lidmi a žili opravdu ke chvále Boží. Vědomě. Tak, jak celé stvoření žije ke chvále Boží nevědomě, tak člověk přidává rozhodnutí své svobody. Ale v tom je ta příčina, proč nám to nejde. Proč my nejsme schopni Boha milovat je právě v naší svobodě, která tak snadno změni směr naší lásky a naší touhy. Která nás ochromí k ohnivě lásce k Bohu. Hřích pak, který je následkem špatně používané svobody, tuto schopnost naší lásky úplně zničí. Takže člověk, který lehkomyslně hřeší, nakonec této lásky není vůbec schopen. A není schopen se také obětovat a zříci se sebe. Hřích odmítá a zrazuje náš nehlubší přirozený zákon, který nás má tendenci vrhnout do náručí Otcovy. Proto je třeba každodenně, s pomocí Otcovy lásky, s pomocí lásky Ducha, znovu a znovu se učít z hloubi duše oprošťovat od svého sobectví, vycházet ze sebe, abychom mohli denně se rozhodovat pro Otce a pro lásku k Němu. Na místo svých sobeckých zájmů, abychom se učili umírat z lásky k Němu. To samozřejmě není vůbec snadné. Jenomže **člověk k tomu dosta-ne milost pouze tehdy, když se pro to sám rozhodne.** Otec čeká. Otec čeká. On je ten, který je na dosah se svojí milostí. On nás hledá. To není anonymní bytost. To není nějaká prázdná myšlenka. **To je skutečná bytost, která čeká na odpověď.** Odpověď, jakou mu mají dát Jeho děti. Znovuobjevení Otce ale užce souvisí právě s naším každodenním rozhodováním. Tak se naše obrácení projevuje. V Otci, pro kterého se rozhodují, mohou potom nově objevit sám sebe a objevit svoji důstojnost. Z jeho lásky dostávám schopnost k mé lásce a k oběti sebe sama. Je-li Bůh mým Otcem, pak moje hodnota je především v tom, že jsem Jeho synem. Vše, co mám a co jsem, je Jeho. To nejdůležitější v životě potom není to, co dělám. Já nepotřebuji být tím nejspěšnějším a nejlepší, protože nejvíce si vážím toho, že prostě JSEM JEHO. Jemu patřím, On patří mně. To vytváří můj základní životní postoj. Jsem jeho dítětem a On mne miluje bez ohledu na moje slabosti a selhání. Je-li Bůh mým Otcem, pak nemám zapotřebí se dělat hezkým. Ani v očích lidí, ale ani se nemusím přetvařovat před Bohem. Je-li Bůh mým Otcem, pak se mohu učit děkovat za každou drobnost života. Mohu se učit adorovat. Vidět Boha ve všem kolem sebe. A radovat se ze všech těch drobností, kterými nás Bůh zahrnuje. Je-li Bůh mým Otcem, tak mohu i ve svých slabostech nalézt místo pro setkání s Ním. Je-li Bůh mým Otcem, pak stále víc poroste v mém srdci touha patřit Mu úplně a bez výhrady. Milovat Ho a zakoušet jeho lásku. Budu stále víc toužit, prostě se Mu odevzdat. Každý den a znovu. A přijímat všechno to, co On, tajemným způsobem, denně do mého života vkládá. To je jediný způsob, jak Otce stále víc poznávat, jak Ho stále víc milovat, a jak stále víc žít v Jeho náručí.

(pokračování přístě)

